

BOLEČI IZRAZI

Pripravili: člani skupine SRCE

V skupini SRCE, zlasti na izletih, kjer je več časa za osebne pogovore, smo večkrat obravnavali že »obrabljeno« temo, kako smo sprejeti v Cerkvi, katere so tiste stvari, ki marsikoga z rahlejšo osebno vero po razvezi odganja od rednega obiskovanja svete maše, prejemanja zakramentov ter iskanja razumevanja v alternativnih "New age"-rskih skupinah.

Če o stvareh ne spregovorimo, ljudje, ki največkrat niso namenoma izrekli za nas bolečih besed, ne morejo vedeti, da je to lahko za nekoga zelo boleče. Tako smo temo decembrskega srečanja posvetili prav temu, kar

je nas osebno v težkem času po razvezi, ko smo bili še posebej občutljivi, prizadelo ter nam povzročalo bolečine in kaj nas še vedno moti. Nekaj zapisov objavljamo:

- »Če te en človek ne mara, imaš občutek, da te vsi v župniji »čudno« gledajo. Bistvena težava je, da se zaradi prizadetosti sam ne spoštuješ. Sama sem »bežala« v različne cerkve po Sloveniji. S tem sem se izognila temu, kaj bodo rekli drugi. To mi je pomagalo k zbranosti.«
- »V pridigi duhovnik poudarja, da samo popolna družina otroku omogoča varno okolje, kjer je prisoten Božji blagoslov. Otroci so srečni, obdarjeni, le če živijo z očetom in materjo. Izogibanje natančni razlagi tega, kdo je razporečen in kdo ni, kdo sme prejemati obhajilo in kdo ne ... Poudarjanje popolne družine v učbenikih za verouk. Odnos na cerkvenem sodišču! (lahko se je v desetih letih že izboljšal/a!!!). Hvala za tako iskren in pogumen pristop k problemu v slovenski cerkvi!«
- »V pridigi: poudarjanje in prikazovanje samo idealne družine. Ni niti omenjeno, da obstajajo tudi enostarševske družine.«
- »Ko sem se preselil v novo župnijo, me je župnik lepo sprejel. Ko pa je zvedel, da sem ločen, me ignorira že štiri leta. Osebno sem se obrnil na sodnika cerkvenega sodišča z namenom, da mi pomaga začeti postopek za ničnost. Naredil sem vse kar je zahteval, po treh mesecih pa se je izkazalo, da je dokumente izgubil??? Imam pa tudi zelo lepe izkušnje. Hvala Bogu za take duhovnike.«
- »Na zahvalno nedeljo vsako leto v naši župniji praznujejo zakonci-jubilanti. Če se ne bi ločila, bi midva letos praznovala 10 obletnico. Ljudje so govorili: »Ali se nista tudi onadva pred desetimi leti poročila?« Hvaležna sem gospodu župniku, da je rekel, naj se pari sami prijavijo in naju sploh ni omenil. Jaz pa sem šla k maši rajši v soboto zvečer, da mi ne bi bilo v nedeljo ob devetih preveč hudo.«
- »Na romanjih, ali duhovnih vajah je pri zakoncih miza vedno zasedena. V pridigah ni izražena spoštovanja do ločenih. V predavanjih ni občestvenosti – so samo za družine. Z izrazom »samo za zakonce« mislimo družino. S tem se nas loči, pa tudi skrbimo za svoje otroke kot en partner. Duhovniki pri spovedi ločitve ne razumejo oziroma ne marajo ločitvene tematike. Vsaj tak je moj občutek, naj se mi oprusti.«
- »Z raznimi duhovniki ob priliki spovedi nimam pripomb (bilo jih je več). Vsak na svoj način mi je skušal povedati, da je v krščanstvu križ tisti, zaradi katerega se je vredno potruditi. Večje težave so bile pri prijateljih in znancih, kajti njihove žene so se ustrašile situacije, ki je bila sicer moja, lahko pa bi bila tudi njihova. Površno življenje in življenje po nekakšnih vzorcih je preteklost.«
- »Poudarjanje družine in njene pomembnosti med pridigo. Vedno sem pod besedo »družina« razumela popolno družino, zato me je razpad moje družine bolel. Zdaj mislim, da je moja sedanja družina ravno tako blagoslovljena, nič manjvredna, čeprav šteje manj članov. V veroučnem delovnem zvezku je vprašanje: Kaj oče stori zate? (Najbrž so hoteli otrokom približati Boga kot dobrega Očeta). Mojim otrokom oče ni stal ob strani.«
- »Razčiščevanje, pogovor o ločitvi s cerkvenega stališča, me je šokiralo, prizadelo. Dobila sem občutek o manjvrednostnem položaju. Problemi: ponovna poroka; če si z nekom, kako prejemati Sveto Rešnje telo; iz pogovorov sem povzela, da naj ostanem sama ... najmanj problemov in težav.«
- »Pred leti mi je spovednik rekel, da sem se odločila za samski stan in moram zdaj živeti v celibatu, čeprav ni poznal poteka moje ločitve. Morda se nisem odločila sama.«
- »Spovednik mi je rekel: »Pustite, naj odide iz vašega življenja!« Besede so bile ostro izrečene. Zelo me je zbolelo, saj sva 32 let živela v zakonu in imava 3 otroke in takrat že 2 vnuka. Mož pa je enostavno izginil in se čez 6 let potem ločil.«
- »Na Nikodemovih večerih na Teološki fakulteti v Ljubljani je predavatelj govoril o medsebojnih odnosih in je za ločene rekel posmehljivo »tisti revčki«. Zbolelo me je.«
- »Šola za starše je namenjena normalnim družinam, kjer vsak od zakoncev odigra svojo vlogo. Kako pa naj ravna razvezan starš pri vzgoji otrok, saj se v ločeni družini ne vzgaja, ampak pridobiva otroke na svojo stran in opravičuje odločitev za ločitev?«
- »Prepoved sodelovanja na volitvah za ŽPS, čeprav ne živiš v novi zakonski skupnosti. Prenapeto postavljanje zakona in družine za neprestan vzor (vedno je mišljena navzven popolna družina), čeprav vsi vemo, da je vzornih zakonov zelo malo in ni nujno, da so otroci iz takega okolja boljši od tistih iz nepopolnih družin.«
- Nedopustno se mi zdi, da ni možno prejemanje zakramentov in spoved v primeru nove zveze, če pa se

sproži postopek za ugotavljanje ničnosti, je po končanem postopku prejetje zakramentov možno. To se mi zdi farsa, nabiranje denarja. Če vložiš zahtevek za ugotavljanje ničnosti, je tvoj »greh« manjši? S tem se ne strinjam in moj Bog ni tak Bog. Razlogov za ničnost pa je že ogromno, čedalje več... (prim. knjigo: »Zakon, ki ga ni bilo«).

- »Prizadelo me je, da so me pri spovedi duhovniki na vsak način skušali prepričati (v dobri veri!), naj vztrajam v zakonu. Nihče se ne loči kar tako, ampak je to res izhod v sili, manjše zlo; in če jaz ne bi poslušala duhovnikov, bi se ločila že 3 leta prej in bi otrokom in sebi prihranila 3 leta prizorov, ki so njih in mene zaznamovali s trpljenjem in travmatičnimi izkušnjami. Po nepotrebnem, žal.«
- »Ob priložnosti prvega svetega obhajila mojega otroka nisem smela sama prejeti obhajila, ker bi zato, ker sem zapustila moža, pohujšljivo delovala v vaškem okolju.«
- »Ne obstajamo za župnijo!«
- »Nimam nobenih slabih izkušenj, vendar sem kot razvezana našla razumevanje in sprejetost najprej pri p. Gostečniku – kot prvo pomoč in nato pri p. Silvu in p. Viliju v skupini »SRCE«. Razvezani imamo zelo slabo samopodobo in pomanjkanje samozavesti, zato smo zelo občutljivi na vzvišen pristop duhovnikov in ostalih ljudi do nas.«